

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O story-מעשה-story מקרא-kev:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ! שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

		Talmud Navigator												
שבת-במה טומנין		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא	לא כסוה מבעוד יום - לא יכסו משתחשך, כסוה ונתגלה - מותר לכסותו.													מ
	ממלא את הקיתון ונותן לתחת הכר או תחת הכסת.													מ
	מותר להטמין את הצונן.	רב יהודה אמר שמואל:												ג
	מאי קמשמע לן?	רב יוסף:												ג
	ממלא אדם קיתון ונותן תחת הכר או תחת הכסת.	תנינא:												ג
	טובא קמשמע לן, דאי ממתניתין הוה אמינא: הני מילי - דבר שאין דרכו להטמין - לא, קמשמע לן.	אמר ליה אביי:												ג
	אסור להטמין את הצונן.	רב הונא אמר רבי:												ג
	רבי התיר להטמין את הצונן	והתניא: [רבי]												ג
	לא קשיא, הא - מקמיה דלישמעיה מרבי ישמעאל ברבי יוסי, הא - לבתר דלישמעיה.													ג
	אסור להטמין את הצונן.	כי הא דיתיב רבי ואמר:												ג
	אבא התיר להטמין את הצונן.	אמר לפניו רבי ישמעאל ברבי יוסי:												ג
	כבר הורה זקן.	אמר: [רבי]												ג
	בא וראה כמה מחבבין זה את זה שאלו רבי יוסי קיים - היה כפוף ויושב לפני רבי, דהא רבי ישמעאל ברבי יוסי דממלא מקום אבותיו הוה - וכפוף ויושב לפני רבי, וקאמר כבר הורה זקן.	רב פפא:												ג
	אמר ליה רב נחמן לדרו עבדיה: אטמין לי צונן, ואיתי לי מיא דאחים קפילא ארמאה.	[רב נחמן]												ג
	שמע רבי אמי ואיקפד.	[רבי אמי]												ג
	מאי טעמא איקפד? כרבותיה עביד, חדא כרב וחדא כשמואל.	רב יוסף:												ג
	כשמואל													ג
	מותר להטמין את הצונן.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:												ג
	כרב													ג
	כל שהוא נאכל כמות שהוא חי - אין בו משום בשולי נכרים.	דאמר רב שמואל בר רב יצחק אמר רב:												ג
	אדם חשוב שאני.	והוא סבר: [רבי אמי]												ג
	אף על פי שאמרנו אין טומנין אפילו בדבר שאינו מוסיף הבל משחשכה, אם בא להוסיף - מוסיף.	תנו רבנן:												ג
	כיצד הוא עושה? רבן שמעון בן גמליאל אומר: נוטל את הסדינין ומניח את הגלופקרין, - או נוטל את הגלופקרין ומניח את הסדינין.	[רבן שמעון בן גמליאל]												ג
	לא אסרו אלא אותו מיחם, אבל פינה ממיחם למיחם - מותר, השתא אקורי קא מקיר לה, ארתוחי קא מירתח לה?	וכן היה רבן שמעון בן גמליאל אומר:												ג
	טמן וכיסה בדבר הניטל בשבת, או טמן בדבר שאינו ניטל בשבת וכיסה בדבר הניטל בשבת - הרי זה נוטל ומחזיר.													ג
	טמן וכיסה בדבר שאינו ניטל בשבת, או שטמן בדבר הניטל בשבת וכיסה בדבר שאינו ניטל בשבת, אם היה מגולה מקצתו - נוטל ומחזיר, ואם לאו - אינו נוטל ומחזיר.													ג
	נעורת של פשתן דקה הרי היא כובל.	רבי יהודה:												ג
	מניחין מיחם על גבי מיחם וקדרה על גבי קדרה, אבל לא קדרה על גבי מיחם ומיחם על גבי קדרה, וטח את פיה בבצק, ולא בשביל שיחמו - אלא בשביל שיהיו משומרים.													ג
	וכשם שאין טומנין את התמין - כך אין טומנין את הצונן.	[ת"ק]												ג

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירץ-answer ■ ראייה-proof
--	---



		Talmud Navigator											
		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שבת-במה טומנין	מימרא												
רבי התיר להטמין את הצונן	[רבי]											◊	◊
ואין מרזקין לא את השלג ולא את הברד בשבת בשביל שיזובו מימיו, אבל נותן הוא לתוך הכוס או לתוך הקערה ואינו חושש.												◊	◊
הדרן עלך במה טומנין													◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ
במה בהמה יוצאה ובמה אינה יוצאה? יוצא הגמל באפסר, ונאקה בחטם, ולובדקים בפרומביא, וסוס בשיר, וכל בעלי השיר יוצאין בשיר ונמשכין בשיר ומזין עליהן במקומן וטובלן במקומן.													■
מאי נאקה בחטם?													▲
נאקתא חזירתי בזממא דפרזלא.	רבה בר בר חנה:												!
ולובדקים בפרומביא.													■
חמרא לובא בפגי דפרזלא.	רב הונא:												◊
לוי שדר זוזי לבי חוזאי למיזבן ליה חמרא לובא.	[לוי]												◊
צרו שדרו ליה שערי, למימר: דניגרי דחמרא - שערי.													○
נאקה באפסר לא תיבעי לך, כיון דלא מינטרא ביה - משאוי הוא. כי תיבעי לך - גמל בחטם מאי? כיון דסגי ליה באפסר - משאוי הוא, או דילמא נטירותא יתירתא לא אמרינן משאוי הוא?	רב יהודה אמר שמואל: מחליפין לפני רבי של זו בזו מהו?												▲
ארבע בהמות יוצאות באפסר: הסוס והפרד והגמל והחמור.	אמר לפניו רבי ישמעאל ברבי יוסי: כך אמר אבא:												!
למעוטי מאי, לאו למעוטי גמל בחטם?													⚡
לא, למעוטי נאקה באפסר.													!
לובדקים וגמל יוצאין באפסר.	במתניתא תנא:												■
כתנאי:													■
אין חיה יוצאה בסוגר	[ת"ק]												◆
יוצאה בסוגר, ובכל דבר המשתמר.	חנניה:												◆
במאי עסקינן?													▲
אילימא בחיה גדולה													!
מי סגי לה סוגר													⚡
ואלא בחיה קטנה													!
מי לא סגי לה סוגר?													⚡
אלא לאו - התול איכא בינייהו.													!
כיון דסגי לה במיתנא בעלמא - משאוי הוא	תנא קמא סבר:												◆
כל נטירותא יתירתא - לא אמרינן משאוי הוא.	חנניה סבר:												◆
הלכה כחנניה.	רב הונא בר חייא אמר שמואל:												■
לוי בריה דרב הונא בר חייא, ורבה בר בר הונא הו קאזלי באורחא.	[לוי בריה דרב הונא בר חייא, ורבה בר בר הונא]												○
קדמיה חמרא דלוי לחמרא דרבה בר רב הונא, חלש דעתיה דרבה בר רב הונא.													○
אמר: אימא ליה מילתא כי היכי דאיתותב דעתיה.	[לוי]												○
חמור שעסקיו רעים כגון זה, מהו לצאת בפרומביא בשבת?	אמר ליה: [לוי]												▲

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O מקרא-kev: </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ◊ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
--	---

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הלכה כחנניא.	אמר ליה: [רבה בר רב הונא] הכי אמר אבון משמיה דשמואל:											◊
עז שחקק לה בין קרניה - יוצאה באפסר בשבת.	תנא דבי מנשיא:											◊
תחב לה בזקנה מהו? כיון דאי מנתח לה כאיב לה - לא אתיא לנתוחה, או דילמא: זימנין דרפי ונפילי, ואתי לאתויי ארבע אמות ברשות הרבים?	בעי רב יוסף:											◊
תיקו.												■
ולא ברצועה שבין קרניה.	תנן התם:											◊
פליגי בה רב ושמואל:	רבי ירמיה בר אבא:											■
בין לנוי בין לשמר אסור.	חד: [רב/שמואל]											◊
לנוי - אסור, ולשמר - מותר.	וחד: [רב/שמואל]											◊
תסתיים דשמואל הוא דאמר לנוי - אסור, לשמר - מותר	רב יוסף:											◊
הלכה כחנניא.	דאמר רב הונא בר חייא אמר שמואל:											◊
אדרבה, תסתיים דשמואל הוא דאמר בין לנוי בין לשמר אסור	אמר ליה אביי:											◊
של זו בוז מהו?	דאמר רב יהודה אמר שמואל: מחליפין לפני רבי:											◊
ארבע בהמות יוצאות באפסר הסוס, הפרד והגמל והחמור	אמר לפניו רבי ישמעאל ברבי יוסי, כך אמר אבא:											◊
לאו למעוטי גמל בחטם?												◊
סמי הא מקמי הא.												◊
ומאי חזית דמסמית הא מקמי הא? סמי הא מקמי הא												◊
בין לנוי בין לשמר - אסור	רב חייא בר אשי אמר רב:											◊
לנוי - אסור, לשמר - מותר.	רב חייא בר אבין אמר שמואל:											◊
קשרה בעליה במוסרה - כשרה.	מיתבי:											◊
ואי סלקא דעתך משאוי הוא - (במדבר יט) אשר לא עלה עליה על אמר רחמנא												◊
במוליכה מעיר לעיר	אביי:											◊
שאני פרה דדמיה יקרין.	רבא:											◊
במורדת.	רבינא											◊
הסוס בשיר וכל.												◊
מאי יוצאין ומאי נמשכין?												◊
או יוצאין כרוכין או נמשכין.	רב הונא:											◊
יוצאין נמשכין ואין יוצאין כרוכין.	שמואל:											◊
יוצאין כרוכין לימשך.	במתניתא תנא:											◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
--	---

		Talmud Navigator										
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
שבת-במה בהמה	מימרא	מאן דאמר										
חזינא להו לעיגלי דבי רב הונא יוצאין באפסריהן כרוכין בשבת.		[רב יוסף]									⊖	נב.
כי אתא רב דימי אמר רבי חנינא: מולאות של בית רבי יוצאות באפסריהן בשבת.		[רב דימי אמר רבי חנינא]									⊖	נב.
כרוכין או נמשכין?		איבעיא להו:								^		נב.
מולאות של בית רבי יוצאות באפסריהן כרוכים בשבת.		תא שמע, כי אתא רב שמואל בר יהודה אמר רבי חנינא:									⊖	נב.
הא דרב שמואל בר יהודה - לא צריכא, מדרב דימי נפקא, דאי סלקא דעתך דרב דימי נמשכין קאמר - מדרב יהודה אמר שמואל נפקא		אמרוה רבנן קמיה דרב אסי:									⊖	נב.
של זו בזו מהו?		דאמר רב יהודה אמר שמואל: מחליפין היו לפני רבי:									⊖	נב.
ארבע בהמות יוצאות באפסר, הסוס והפרד והגמל והחמור.		אמר לפניו רבי ישמעאל ברבי יוסי: כך אמר אבא:									⊖	נב.
איצטריך להו - דאי מדרב יהודה נפקא - הוה אמינא, אמר לפניו - ולא קיבלה מיניה, קמשמע לן דרב דימי, ואי דרב דימי - הוה אמינא: הני מילי - נמשכין, אבל כרוכין - לא, קמשמע לן דרב שמואל בר יהודה.		אמר להו רב אסי:									⊖	נב.
ומזין עליהן וטובלן במקומן.											⊖	נב.
למימרא דבני קבולי טומאה נינהו?											⊖	נב.
טבעת אדם טמאה וטבעת בהמה וכלים ושאר כל הטבעות - טהורות		והתנן:									⊖	נב.
בבאין מנוי אדם לנוי בהמה.		רבי יצחק:									⊖	נב.
הואיל ואדם מושך בהם את הבהמה.		רב יוסף:									⊖	נב.
מקל של בהמה של מתכת מקבל טומאה		מי לא תניא:									⊖	נב.
מה טעם - הואיל ואדם רודה בהן.											⊖	נב.
הכא נמי: הואיל ואדם מושך בהן.											⊖	נב.
וטובלן במקומן.											⊖	נב.
והאיכא חציצה											⊖	נב.
בשריתכן.		רבי אמי:									⊖	נב.
לימא רבי אמי כרב יוסף סבירא ליה, דאי כרבי יצחק דאמר בבאין מנוי אדם לנוי בהמה, כיון דריתכן - עבד בהו מעשה ופרחה לה טומאה מינייהו											⊖	נב.
כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה, ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה		דתנן:									⊖	נב.
סבר לה כרבי יהודה											⊖	נב.
מעשה לתקן - לאו מעשה הוא.		דאמר: [רבי יהודה]									⊖	נב.
לא אמר שינוי מעשה לתקן אלא לקלקל.		דתניא, רבי יהודה:									⊖	נב.
במחוללין.		במתניתא תני:									⊖	נב.
שמעתי שחולקין בין טבעת לטבעת		שאל תלמיד אחד מגליל העליון את רבי אליעזר:									⊖	נב.
שמא לא שמעת אלא לענין שבת, דאי לענין טומאה - דא ודא חדא היא.		אמר לו: [רבי אליעזר]									⊖	נב.
ולענין טומאה דא ודא אחת היא?											⊖	נב.

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-story < מעשה-story O מקרא-key: </p>	<p> מימרא-statement ■ קושיא-challenge ⚡ שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■ </p>
---	---

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
טבעת אדם - טמאה, וטבעת בהמה וכלים ושאר כל הטבעות - טהורות.	והתנן:										⚡	◊	נב:	
כי קאמר ליה איהו - נמי דאדם קאמר ליה.											!	◊	נב:	
ודאדם דא ודא אחת היא?											⚡		נב:	
טבעת שהתקינה לחגור בה מתניו ולקשר בה בין כתפיו - טהורה, ולא אמרו טמאה - אלא של אצבע בלבד	והתניא:										⚡	◊	נב:	
כי קאמר ליה איהו - נמי דאצבע קאמר ליה.											!	◊	נב:	
ודאצבע דא ודא אחת היא?											⚡		נב:	
טבעת של מתכת וחוחמה של אלמוג - טמאה, היא של אלמוג וחוחמה של מתכת - טהורה	והתנן:										⚡	◊	נב:	
כי קאמר ליה איהו נמי כולה של מתכת קאמר ליה.											!	◊	נב:	
שמעתי שחולקין בין מחט למחט.	ועוד שאל: [תלמיד אחד מגליל העליון את רבי אליעזר]											^	◊	נב:
שמא לא שמעת אלא לענין שבת, דאי לענין טומאה - דא ודא אחת היא.	אמר ליה: [רבי אליעזר]											!	◊	נב:
ולענין טומאה דא ודא אחת היא?												⚡	◊	נב:
מחט שניטל חורה או עוקצה - טהורה	והתנן:											⚡	◊	נב:
כי קאמר ליה - בשלימה.												!	◊	נב:
ובשלימה דא ודא אחת היא?												⚡	◊	נב:
מחט שהעלתה חלודה, אם מעכב את התפירה - טהורה, ואם לאו - טמאה	והתנן:											⚡	◊	נב:
והוא שרישומה ניכר	ואמרי דבי רבי ינאי:											⚡	◊	נב:
כי קאמר ליה - בשיפא קאמר ליה.												!	◊	נב:
ובשיפא דא ודא אחת היא?												⚡	◊	נב:
מחט, בין נקובה בין אינה נקובה - מותר לטלטלה בשבת, ולא אמרינן נקובה - אלא לענין טומאה בלבד	והתניא:											⚡	◊	נב:
בגלמי.	הא תרגמא אביי אליבא דרבא:											!	◊	נב:
חמור יוצא במרדעת בזמן שהיא קשורה בו.	[ת"ק]												■	נב:
זכרים יוצאין לבובין.	[ת"ק]												■	נב:
רחלות יוצאות שחורות, כבולות, וכבונות.	[ת"ק]												■	נב:
העזים יוצאות צרות.	[ת"ק]												■	נב:
אוסר בכולן, חוץ מן הרחלין הכבונות.	רבי יוסי:												■	נב:
עזים יוצאות צרות ליבש, אבל לא לחלב.	רבי יהודה:												■	נב:
והוא שקשורה לו מערב שבת.	שמואל:												■	נב:
מתניתין נמי דיקא	רב נחמן:												■	נב:

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story < מעשה-story O מקרא-key: </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
--	---

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אין החמור יוצא במרדעת בזמן שאינה קשורה לו.	דקתני:										■	■	◊	
היכי דמי?											^	■		
אילימא שאינה קשורה לו כלל											!	■		
פשיטא, דילמא נפלה ליה ואתי לאתויי											ז	■		
אלא לאו - שאינה קשורה מערב שבת											!	■	◊	
מכלל דרישא - שקשורה לו מערב שבת, שמע מינה.												■	◊	
חמור יוצא במרדעת בזמן שקשורה לו מערב שבת. ולא באוכף, אף על פי שקשורה לו מערב שבת.	תניא נמי הכי: [ת"ק]										♦	■	◊	
אף באוכף בזמן שקשורה לו מערב שבת, ובלבד שלא יקשר לו מסריכין, ובלבד שלא יפשוט לו רצועה תחת זנבו.	רבן שמעון בן גמליאל:										♦	■	◊	
מהו ליתן מרדעת על גבי חמור בשבת?	בעא מיניה רב אסי בר נתן מרבי חייא בר רב אשי:												^	◊
מותר.	אמר ליה: [רבי חייא בר רב אשי]												!	◊
וכי מה בין זה לאוכף?	אמר ליה: [רב אסי בר נתן]											ז		
אישתיק.	[רבי חייא בר רב אשי]											○		
אוכף שעל גבי חמור - לא יטלטלנה בידו, אלא מוליכה ומביאה בחצר והוא נופל מאיליו.	איתיביה: [רב אסי בר נתן]											ז	◊	
השתא ליטול אמרת - לא, להניח מיבעיא?												ז		
שבקיה, כרביה סבירא ליה.	אמר ליה רבי זירא:											!	◊	
תולין טרסקל לבהמה בשבת	דאמר רב חייא בר אשי אמר רב:											■	!	◊
וקל וחומר למרדעת, ומה התם דמשום תענוג - שרי, הכא דמשום צער - לא כל שכן.												!		
מרדעת - מותר, טרסקל - אסור.	שמואל:												■	◊
אזל רבי חייא בר יוסף אמרה לשמעיתא דרב קמיה דשמואל	[רבי חייא בר יוסף]												○	
אי הכי אמר אבא - לא ידע במילי דשבתא ולא כלום.	אמר ליה: [שמואל]												○	
נותרין מרדעת על גבי חמור בשבת.	כי סליק רבי זירא אשכחיה לרבי בנימין בר יפת דיתב וקאמר ליה משמיה דרבי יוחנן:												■	◊
יישר וכן תרגמה אריוך בבבל.	אמר ליה: [רבי זירא]												■	◊
אריוך מנו? שמואל, והא רב נמי אמרה?												ז		
אלא שמעיה דהוה מסיים ביה: ואין תולין טרסקל בשבת, אמר ליה: יישך וכן תרגמה אריוך בבבל.	[רבי זירא]												■	◊
דכולי עלמא מיהת מרדעת מותר, מאי שנא מאוכף?												ז	◊	
שאני התם דאפשר דנפיל ממילא.													!	◊
כאן - לחממה, כאן - לצננה. לחממה - אית לה צערא, לצננה - לית לה צערא.	רב פפא:												!	◊

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < מעשה-story O מקרא-kev: </p>	<p> מימרא-statement ■ קושיא-challenge ֿ שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■ </p>
--	---

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אין מיקר לבהמה.												◊	גנ:
ולבהמה מי גזרינן?					ֿ								גנ:
היתה עומדת חוץ לתחום - קורא לה והיא באה.	והתניא:				ֿ	■						◊	גנ:
ולא גזרינן דילמא אתי לאתויי.					ֿ							◊	גנ:
כגון שהיה תחום שלה מובלע בתוך תחום שלו.	רבינא:									!		◊	גנ:
שחיקת סממנין גופה תנאי היא	רבי נחמן בר יצחק:									!		◊	גנ:
בהמה שאכלה כרשינין - לא ירצנה בחצר בשביל שתתרפה	דתניא: [ת"ק]	♦			!							◊	גנ:
מתיר.	רבי אושעיא:	♦			!							◊	גנ:
הלכה כרבי אושעיא.	דרש רבא:									■		◊	גנ:
לא יצא הזב בכיס שלו ולא עזים בכיס שבדיהן.	אמר רב:											■	גנ:
יוצאות עזים בכיס שבדיהן	והתניא:											ֿ	גנ:
לא קשיא הא - דמיהדק, הא - דלא מיהדק.	רב יהודה:									!		◊	גנ:
תנאי שקלת מעלמא?	רב יוסף:									ֿ		◊	גנ:
תנאי היא:	[רב יוסף]									!		◊	גנ:
העזים יוצאות צרורות	דתנן: [ת"ק]	♦			!							◊	גנ:
אוסר בכלל חוץ מן הרחילות הכבונות.	רבי יוסי:	♦			!							◊	גנ:
עזים יוצאות צרורות ליבש אבל לא ליחלב.	רבי יהודה:	♦			!							◊	גנ:
ואיבעית אימא: הא והא רבי יהודה, ולא קשיא כאן - ליבש, כאן - ליחלב.										!		◊	גנ:
מעשה בעזים בית אנטוכיא שהיו דדיהן גסין, ועשו להן כיסין כדי שלא יסרטו דדיהן.	תניא, אמר רבי יהודה:											○	גנ:
מעשה באחד שמתה אשתו והניחה בן לינק, ולא היה לו שכר מניקה ליתן, ונעשה לו נס ונפתחו לו דדין כשני דדי אשה והניק את בנו.	תנו רבנן:											○	גנ:
בא וראה כמה גדול אדם זה, שנעשה לו נס כזה	רב יוסף:											■	גנ:
אדרבה, כמה גרוע אדם זה שנשתנו לו סדרי בראשית	אמר לו אביו:											■	גנ:
בא וראה כמה קשים מזונותיו של אדם, שנשתנו עליו סדרי בראשית.	רב יהודה:											■	גנ:
תדע, דמתרחיש ניסא ולא אברו מזוני.	רב נחמן:											■	גנ:
מעשה באדם אחד שנשא אשה גידמת ולא הכיר בה עד יום מותה.	תנו רבנן:											■	גנ:
בא וראה כמה צנועה אשה זו, שלא הכיר בה בעלה	רב:											■	גנ:
זו דרכה בכך, אלא: כמה צנוע אדם זה שלא הכיר באשתו.	אמר לו רבי חייא:											■	גנ:
זכרים יוצאין לבובין.												■	גנ:
מאי לבובין?												^	גנ:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תותרי.	רב הונא:										!	◊
מאי משמע דהאי לבובין לישנא דקרובי הוא - דכתיב (שיר השירים ד) לבכתי אחתי כלה.												◊
עור שקושרין להם כנגד לבם כדי שלא יפלו עליהן זאבים.	עולא:										!	◊
זאבים אזכרים נפלי, אנקיבות לא נפלי?											⚡	
משום דמסגו בריש עדרא.											!	
וזאבין בריש עדרא נפלי, בסוף עדרא לא נפלי?											⚡	
אלא: משום דשמני.											!	
ובנקבות ליכא שמני?											⚡	
ותו, מי ידעי בין הגי להגי?											⚡	
אלא: משום דזקפי חוטמיהו, ומסגי כי דוו.											!	◊
עור שקושרין להן תחת זכרותן, כדי שלא יעלו על הנקבות, ממאי - מדקתני סיפא והרחלים יוצאות שחוות, מאי שחוות - שאוחזין האליה שלהן למעלה, כדי שיעלו עליהן זכרים, רישא כדי שלא יעלו על הנקבות, וסיפא כדי שיעלו עליהן זכרים.	רב נחמן בר יצחק:										!	◊
מאי משמע דהאי שחוות לישנא דגלויי הוא - דכתיב (משלי ז) והנה אשה לקראתו שית זונה ונצרת לב.												◊
הרחלים יוצאות כבולות.												◊ <
מאי כבולות?												^
שמכבלין אליה שלהן למטה, כדי שלא יעלו עליהן הזכרים.											!	◊
מאי משמע דהאי כבול לישנא דלא עביד פירי הוא - דכתיב מה הערים האלה אשר נתת לי אחי ויקרא להם ארץ כבול עד היום הזה.												◊
מאי ארץ כבול?											^	
שהיו בה בני אדם שמכבלין בכסף ובזהב.	רב הונא:										!	◊
אי הכי היינו דכתיב ולא ישרו בעיניו, מפני שמכבלין בכסף ובזהב לא ישרו בעיניו?	אמר ליה רבא:										⚡	
איין, כיון דעתירי ומפנקי - לא עבדי עבידתא.	אמר ליה: [רב הונא]										!	◊
ארץ חומטון היתה, ואמאי קרי לה כבול - דמשתרגא בה כרעא עד כבלא.	רב נחמן בר יצחק:										!	◊
ואמרי אינשי: ארעא מכבלא דלא עבד פירי.												◊
כבונות.												◊ <
מאי כבונות?												^
שמכבנין אותו למילת											!	◊
שאת - כצמר לבן.	כדתנן:										!	◊
מאי צמר לבן?											^	
כצמר נקי בן יומו שמכבנין אותו למילת.	רב ביבי בר אביי:										!	◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
והעזים יוצאות צרורות.												◊	<	גז.
הלכה כרבי יהודה	איתמר, רב:											◊		גז.
הלכה כרבי יוסי.	שמואל:											◊		גז.
ואיכא דמתני להא שמעתא באפי נפשיה:														גז.
ליבש מותר ולא לחלב	רב:											◊		גז.
אחד זה ואחד זה אסור.	שמואל:											◊		גז.
ואיכא דמתני לה אהא:														גז.
עזים יוצאות צרורות ליבש אבל לא לחלב	[תנא קמא]											◊		גז.
כך הלכה, אבל מי מפסי איזו ליבש ואיזו לחלב. ומתוך שאין מכירים - אחד זה ואחד זה אסור.	משום רבי יהודה בן בתירא אמרו:											◊		גז.
הלכה כרבי יהודה בן בתירא.	שמואל, ואמרי לה אמר רב יהודה אמר שמואל:													גז.
הלכה כתנא קמא.	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:													גז.
ובמה אינה יוצאה? לא יצא גמל במטולטלת, לא עקוד ולא רגול, וכן שאר כל הבהמות.														גז.
לא יקשור גמלים זה בזה וימשוך, אבל מכניס חבלים לתוך ידו וימשוך, ובלבד שלא יכרוך.														גז.
לא יצא הגמל במטולטלת הקשורה לו בזנבו, אבל יוצא הוא במטולטלת הקשורה בזנבו ובחותרתו.	תנא:													גז.
יוצא הגמל במטולטלת הקשורה לה בשילייתה.	רבה בר רב הונא:													גז.
לא עקוד ולא רגול.														גז.
עקוד עקידת יד ורגל כיצחק בן אברהם, רגול - שלא יכוף ידו על גבי זרועו ויקשור.	רב יהודה:													גז.
עקוד - שתי ידים ושתי רגלים, רגול - שלא יכוף ידו על גבי זרועו ויקשור	מיתבי:													גז.
הוא דאמר כי האי תנא														גז.
עקוד - עקידת יד ורגל או שתי ידים ושתי רגלים, רגול - שלא יכוף ידו על גבי זרועו ויקשור.	דתניא:													גז.
ואכתי לא דמי, בשלמא רישא וסיפא - ניחא, מציעתא קשיא														גז.
אלא הוא דאמר כי האי תנא:														גז.
עקוד - עקידת יד ורגל כיצחק בן אברהם, רגול - שלא יכוף ידו על גבי זרועו ויקשור.	[דתניא]													גז.
ולא יקשור גמלים.														גז.
מאי טעמא?														גז.
משום דמיחזי כמאן דאזיל לחינגא.	רב אשי:													גז.
אבל מכניס.														גז.
לא שנו אלא לענין כלאים.	רב אשי:													גז.
כלאים דמאי?														גז.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אילימא כלאים דאדם											!		גז
אדם מותר עם כולם לחרוש ולמשוך	והתנן:										⚡		◊
אלא כלאים דחבלים											!		◊
התוכף תכיפה אחת - אינה חיבור	והתניא:										⚡		גז
לעולם כלאים דחבלים, והכי קאמר: ובלבד שלא יכרוך ויקשור.											!		◊
ובלבד שלא יצא חבל מתחת ידו טפח.	שמואל:										■		◊
טפחיים	והא תנא דבי שמואל:										⚡		גז
השתא דאמר שמואל טפח, ותנא דבי שמואל טפחיים, שמואל הלכה למעשה אתא לאשמעינן.	אביי:										■		◊
ובלבד שייגביה מן הקרקע טפח	והתניא:										⚡		◊
כי תניא ההוא - בחבלא דביני ביני.											!		◊
אין חמור יוצא במרדעת בזמן שאינה קשורה לו, ולא בזוג אף על פי שהוא פקוק, ולא בסולם שבצוארו, ולא ברצועה שברגלו.													■
ואין התרנגולים יוצאין בחוטין, ולא ברצועה שברגליהם.													■
ואין הזכרים יוצאין בעגלה שתחת האליה שלהן.													■
ואין הרחלים יוצאות חנונות.													■
ואין העגל יוצא בגימון													■
ולא פרה בעור הקופר, ולא ברצועה שבין קרניה.													■
פרתו של רבי אלעזר בן עזריה היתה יוצאה ברצועה שבין קרניה שלא ברצון חכמים.													○
מאי טעמא													^
כדאמרן.													!
ולא בזוג אף על פי שהוא פקוק													■
משום דמיהוי כמאן דאזיל לחינגא.													◊
ולא בסולם שבצוארו.													■
בי לועא.	רב הונא:												◊
למאי עבדי ליה													^
להיכא דאית ליה מכה, דלא הדר חייך ביה													!
ולא ברצועה שברגלו													■
דעבדי ליה לגיזרא.													◊
ואין התרנגולין יוצאין בחוטין													■
דעבדי ליה סימנא, כי היכי דלא ליחלפו.													◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-kev:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ולא ברצועה												■	גז: <
דעבדי ליה כי היכי דלא ליתברו מאני.												◊	גז: ◊
ואין הזכרים יוצאין בעגלה												■	גז: <
כי היכי דלא לחמטן אלייתה.												◊	גז: ◊
ואין הרחלים יוצאות חנונות.												■	גז: <
משעה שגוזזין אותה טומנין לה עזק בשמן, ומניחין לה על פדתה כדי שלא תצטנן.	יטיב רב אחא בר עולא קמיה דרב חסדא, ויטיב וקאמר:											◊	גז: ◊
אם כן עשיתה מר עוקבא	אמר ליה רב חסדא:											⚡	גז: ◊
בשעה שכורעת לילד טומנין לה שני עזקין של שמן, ומניחין לה אחד על פדתה ואחד על הרחם כדי שתתחמם.	אלא יטיב רב פפא בר שמואל קמיה דרב חסדא ויטיב וקאמר:											■	גז: ◊
אם כן עשיתה ילתא	אמר לו רב נחמן:											⚡	גז: ◊
עין אחד יש בכרכי הים ותנון שמו, ומביאין קיסם ומניחין לה בחוטמה כדי שתתעטש ויפלו דרני ראשה.	אלא אמר רב הונא:											■	גז: גז:
אי הכי זכרים נמי												⚡	גז: ◊
כיון דמנגחי זכרים בהדדי, ממילא נפלן.												!	גז: ◊
קיסמא דריתמא.	שמעון נזירא:											■	גז: ◊
בשלמא דרב הונא - היינו דקתי חנונות, אלא לרבנן, מאי חנונות												⚡	גז: גז:
דעבדינן להו מילתא דמרחמינן עלייהו.												!	גז: ◊
ואין העגל יוצא בגימון.												■	גז: <
מאי עגל בגימון?												^	גז: גז:
בר נירא.	רב הונא:											!	גז: ◊
מאי משמע דהאי גימון לישנא דמיכף - דכתיב (ישעיהו נח) הלכף כאגמון ראשו.	רבי אלעזר:											■	גז: ◊
ולא פרה בעור הקופר.												■	גז: <
דעבדי לה כי היכי דלא למצויה יאלי.												■	גז: ◊
ולא ברצועה שבין קרניה.												■	גז: <
אי לרב - בין לנוי בין לשמר אסור, אי לשמואל - לנוי אסור, לשמר מותר.												■	גז: ◊
פרתו של רבי אלעזר בן עזריה.												■	גז: <
וחדא פרה הוא ליה?												⚡	גז: גז:
תריסר אלפי עגלי הוה מעשר רבי אלעזר בן עזריה מעדריה כל שתא ושתא	והא אמר רב, ואמרי לה אמר רב יהודה אמר רב:											■	גז: ◊
לא שלו היתה, אלא של שכנינו היתה, ומתוך שלא מיחה בה - נקראת על שמו.	תנא:											!	גז: ◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כל מי שאפשר למחות לאנשי ביתו ולא מיחה - נתפס על אנשי ביתו, באנשי עירו - נתפס על אנשי עירו, בכל העולם כולו - נתפס על כל העולם כולו.	רב רבי חנינא ורבי יוחנן ורב חביבא מתנו, בכוליה דסדר מועד, כל כי האי זוגא הלופי רבי יוחנן ומעייל רבי יונתן:											◊	גה:
והני דבי ריש גלותא נתפסו על כולי עלמא.	רב פפא:											■	גה:
מאי דכתיב (ישעיהו ג) ה' במשפט יבא עם זקני עמו ושריו, אם שרים חטאו - זקנים מה חטאו? אלא, אימא: על זקנים שלא מיחו בשרים.	כי הא דאמר רבי חנינא:											■	גה:
רב יהודה הוה יתיב קמיה דשמואל, אתאי ההיא איתתא קא צווחת קמיה, ולא הוה משגח בה.	[שמואל]											○	גה:
לא סבר ליה מר (משלי כא) אטם אזנו מזעקת דל גם הוא יקרא ולא יענה?	אמר ליה: (רב יהודה)											⚡	גה:
שיננא, רישך בקרירי, רישא דרישך בחמימי הא יתיב מר עוקבא אב בית דין. דכתיב (ירמיהו כא) בית דוד כה אמר ה' דינו לבקר משפט והצילו גזול מיד עושק פן תצא כאש חמתי ובערה ואין מכבה מפני רע מעלליהם וגו'.	אמר ליה: [שמואל]											!	גה:
אמר ליה רבי זירא לרבי סימון: לוכחינהו מר להני דבי ריש גלותא.	[רבי זירא]											○	גה:
אמר ליה: לא מקבלי מינאי.	[רבי סימון]											○	גה:
אמר ליה: אף על גב דלא מקבלי - לוכחינהו מר	[רבי זירא]											○	גה:
מעולם לא יצתה מדה טובה מפי הקדוש ברוך הוא וחזר בה לרעה חוץ מדבר זה, דכתיב (יחזקאל ט) ויאמר ה' אליו עבר בתוך העיר ברוך ירושלים והתית תו על מצחות האנשים הנאנקים על כל התועבות הנעשות בתוכה וגו'.	דאמר רבי אחא ברבי חנינא:											■	גה:
אמר לו הקדוש ברוך הוא לגבריאל: לך ורשום על מצחן של צדיקים תיו של דיו, שלא ישלטו בהם מלאכי חבלה ועל מצחם של רשעים תיו של דם, כדי שישלטו בהן מלאכי חבלה.												○	גה:
אמרה מדת הדיו לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, מה נשתנו אלו מאלו?												○	גה:
אמר לה: הללו צדיקים גמורים, והללו רשעים גמורים.												○	גה:
אמרה לפניו: רבוננו של עולם, היה בידם למחות ולא מיחו												○	גה:
אמר לה: גלוי וידוע לפני, שאם מיחו בהם - לא יקבלו מהם.												○	גה:
אמרה לפניו: רבוננו של עולם, אם לפניך גלוי - להם מי גלוי?												○	גה:
והיינו דכתיב (יחזקאל ט) זקן בחור ובתולה טף ונשים תהרגו למשחית ועל כל איש אשר עליו התו אל תגשו וממקדשי תחלו וכתוב ויחלו באנשים הזקנים אשר לפני הבית.												■	גה:
אל תקרי מקדשי אלא מקודשי - אלו בני אדם שקיימו את התורה כולה מאלף ועד תיו.	תני רב יוסף:											■	גה:
ומיד (יחזקאל ט) והנה ששה אנשים באים מדרך שער העליון אשר מפנה צפונה ואיש כלי מפצו בידו ואיש אחד בתוכם לבש הכדים וקסת הספר במתניו ויבאו ויעמדו אצל מזבח הנחשת.												○	גה:
מזבח הנחשת מי הוה?												⚡	גה:
אמר להו הקדוש ברוך הוא: התחילו ממקום שאומרים שירה לפני.												!	גה:
ומאן נינהו ששה אנשים?												^	גה:
קצף, אף, וחימה, ומשחית, ומשבר ומכלה.	רב חסדא:											!	גה:
ומאי שנא תיו?												⚡	גה:
תיו - תחיה, תיו - תמות.	רב:											!	גה:
תמה זכות אבות.	שמואל:											!	גה:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מועשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
תחון זכות אבות.	רבי יוחנן:											⚡	נה.
תיו - סוף חותמו של הקדוש ברוך הוא	ריש לקיש:											⚡	נה.
חותמו של הקדוש ברוך - הוא אמת.	דאמר רבי חנינא:											■	נה.
אלו בני אדם שקיימו את התורה כולה מאלף ועד תיו.	רבי שמואל בר נחמני:											⚡	נה.
מאימתי תמה זכות אבות?												^	נה.
מימות הושע בן בארי, שנאמר (הושע ב) אגלה את נבלתה לעיני מאהביה ואיש לא יצילנה מידי.	רב:											⚡	נה.
מימי חזאל, שנאמר (מלכים ב' יג) וחזאל מלך ארם לחץ את ישראל כל ימי יהואחז וכתוב (מלכים ב' יג) ויחן ה' אותם וירחמם ויפן אליהם למען בריתו את אברהם יצחק ויעקב ולא אבה השחיתם ולא השליכם מעל פניו עד עתה.	שמואל:											⚡	נה.
מימי אליהו, שנאמר (מלכים א' יח) ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו הנביא ויאמר ה' אלהי אברהם יצחק וישראל היום יודע כי אתה אלהים בישראל ואני עבדך ובדברך עשיתי את כל הדברים האלה וגו'.	רבי יהושע בן לוי:											⚡	נה.
מימי חזקיהו, שנאמר (ישעיהו ט) למרבה המשרה ולשלום אין קץ על כסא דוד ועל ממלכתו להכין אותה ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד עולם קנאת ה' צבאות תעשה זאת וגו'.	רבי יוחנן:											⚡	נה.
אין מיתה בלא חטא ואין יסורין בלא עון.	רבי אמי:											■	נה.
אין מיתה בלא חטא - דכתיב (יהושע יח) הנפש החטאת היא תמות בן לא ישא בעון האב ואב לא ישא בעון הבן. צדקת הצדיק עליו תהיה ורשעת הרשע עליו תהיה וגו'.												■	נה.
אין יסורין בלא עון דכתיב (תהלים פט) ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם.												■	נה.
אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, מפני מה קנסת מיתה על אדם הראשון?	מיתבי:										⚡	⚡	נה:
אמר להם: מצוה קלה צויתיו ועבר עליה.												■	נה:
אמרו לו: והלא משה ואהרן שקיימו כל התורה כולה ומתן												■	נה:
אמר להם: (קהלת ט) מקרה אחד לצדיק ולרשע לטוב וגו'.												■	נה:
הוא דאמר - כי האי תנא												!	נה:
אף משה ואהרן בחטאם מתו, שנאמר (במדבר כ) יען לא האמנתם בי הא האמנתם בי - עדיין לא הגיע זמנכם ליפטר מן העולם.	דנניא, רבי שמעון בן אלעזר											!	נה:
ארבעה מתו בעטיו של נחש, ואלו הן: בנימין בן יעקב, ועמרם אבי משה, וישי אבי דוד, וכלאב בן דוד.	מיתבי:											■	נה:
וכולוהו גמרא, לבר מישי אבי דוד דמפרש ביה קרא, דכתיב (שמואל ב' יז) ואת עמשא שם אבשלום תחת יואב על הצבא ועמשא בן איש ושמו יתרא הישראלי אשר בא אל אביגיל בת נחש אחות צרויה אם יואב												⚡	נה:
וכי בת נחש הוא? והלא בת ישי הוא: דכתיב (דברי הימים א' ב) ואחיותיהן צרויה ואביגיל												⚡	נה:
אלא: בת מי שמתו בעטיו של נחש.												!	נה:
מני?												^	נה:
אילימא תנא דמלאכי השרת												!	נה:
והא איכא משה ואהרן												⚡	נה:
אלא לאו: רבי שמעון בן אלעזר היא												!	נה:
ושמע מינה: יש מיתה בלא חטא, ויש יסורין בלא עון, ותיובתא דרב אמי - תיובתא.												■	נה:
כל האומר ראובן חטא - אינו אלא טועה, שנאמר (בראשית לה) ויהיו בני יעקב שנים עשר מלמד שכולן שקולים כאחת, אלא מה אני מקיים (בראשית לה) וישכב את בלהה פילגש אבוי - מלמד שבלבל מצעו של אביו, ומעלה עליו הכתוב כאילו שכב עמה.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן:											■	נה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מוצל אותו צדיק מאותו עון, ולא בא מעשה זה לידו. אפשר עתיד זרעו לעמוד על הר עיבל ולומר (דברים כז) ארור שכב עם אשת אביו ויבא חטא זה לידו? אלא מה אני מקיים ושכב את בלהה פילגש אביו - עלכון אמו תבע. אמר: אם אחות אמי היתה צרה לאמי, שפחת אחות אמי תהא צרה לאמיל? עמד ובלבל את מצעה.	תניא, רבי שמעון בן אלעזר:											◊
שתי מצעות בלבד, אחת של שכנה ואחת של אביו. והיינו דכתיב (בראשית מט) אז הללת יצועי עלה.	אחרים:											◊
כתנאי:												■
פחו כמים אל תותר רבי אליעזר אומר: פזתה חבתה זלתה.	[רבי אליעזר]											◊
פסעתה על דת, חטאת, זנית.	רבי יהושע:											◊
פיללתה, חלתה, זרחה תפלתך.	רבן גמליאל:											◊
עדיין צריכין אנו למודעי	אמר רבן גמליאל:											■
הפוך את התיבה ודורשה: זעזעתה, הרתעתה, פרהה חטא ממך.	רבי אלעזר המודעי:											◊
זכרת עונשו של דבר, חלית עצמך חולי גדול, פירשת מלחטא.	רבא אמר, ואמרי לה רבי ירמיה בר אבא:											◊
ראובן בני עלי בני שמואל דוד ושלמה ויואשיהו סימן.												◊
כל האומר בני עלי חטאו - אינו אלא טועה, שנאמר (שמואל א' א) ושם שני בני עלי חפני ופנחס כהנים לה.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											◊
סבר לה כרב												■
פנחס לא חטא - מקיש חפני לפנחס, מה פנחס לא חטא - אף חפני לא חטא, אלא מה אני מקיים (שמואל א' ב) אשר ישכבון את הנשים, מתוך ששהו את קניניהן, שלא הלכו אצל בעליהן - מעלה עליהן הכתוב כאילו שכבום.	דאמר רב:											◊
פנחס לא חטא, שנאמר (שמואל א' יד) ואחיה בן אחיטוב אחי אי כבוד בן פנחס בן עלי כהן ה' וגו' אפשר חטא בא לידו, והכתוב מייחסו! והלא כבר נאמר (מלאכי ב) יכרת ה' לאיש אשר יעשנה ער וענה מאהלי יעקב ומגיש מנחה לה' צבאות, אם ישראל הוא - לא יהיה לו ער בהכמים ולא עונה בתלמידים, ואם כהן הוא - לא יהיה לו בן מגיש מנחה, אלא לאו שמע מינה - פנחס לא חטא.	גופא, אמר רב:											◊
אלא הא כתיב אשר ישכבן												⚡
ישכבן כתיב.												!
והכתיב (שמואל א' ב) אל בני כי לא טובה השמעה												⚡
בני כתיב.	רב נחמן בר יצחק:											!
והכתיב מעברים												⚡
מעברים כתיב.	רב הונא בריה דרב יהושע:											!
והכתיב בני בליעל												⚡
מתוך שהיה לו לפנחס למחות לחפני ולא מיחה - מעלה עליו הכתוב כאילו חטא.												!
כל האומר בני שמואל חטאו - אינו אלא טועה, שנאמר (שמואל א' כח) ויהי כאשר זקן שמואל ולא הלכו בניו בדרכיו, בדרכיו הוא דלא הלכו - מיחטא נמי לא חטאו.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											◊
אלא מה אני מקיים (שמואל א' כח) ויטו אחרי הבצע												⚡
שלא עשו כמעשה אביהם, שהיה שמואל הצדיק מחזר בכל מקומות ישראל ודן אותם בעריהם, שנאמר (שמואל א' ז) והלך מדי שנה בשנה וסכב בית אל והגלגל והמצפה ושפט את ישראל. והם לא עשו כן, אלא ישבו בעריהם כדי להרבות שכר לחזוניהן ולסופריהן.												!

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כתנאי:											■	◊
ויטו אחריי הבצע, רבי מאיר אומר: חלקם שאלו בפיהם	[רבי מאיר]										■	◊
מלאי הטילו על בעלי בתים	רבי יהודה:										■	◊
קופה יתירה של מעשר נטלו בזרוע.	רבי עקיבא:										■	◊
מתנות נטלו בזרוע.	רבי יוסי:										■	◊
כל האומר דוד חטא - אינו אלא טועה, שנאמר (שמואל א' יח) ויהי דוד לכל דרכיו משכיל וה' עמו וגו', אפשר חטא בא לידו ושכינה עמו? אלא מה אני מקיים (שמואל ב' יב) מדוע בזית את דבר ה' לעשות הרע - שביקש לעשות ולא עשה.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:										■	◊
רבי דאמי מדוד מהפך ודריש בזכותיה דדוד	רב:										■	◊
מדוע בזית את דבר ה' לעשות הרע רבי אומר: משונה רעה זו מכל רעות שבתורה, שכל רעות שבתורה כתיב בהו ויעש וכאן כתיב לעשות - שביקש לעשות ולא עשה.	[רבי]										■	◊
(שמואל ב' יב) את אוריה החתי הכית בחרב - שהיה לך לדונו בסנהדרין ולא דנת.											■	◊
ואת אשתו לקחת לך לאשה - ליקוחין יש לך בה.											■	◊
כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו, שנאמר (שמואל א' יז) ואת עשרת הריצי החלב האלה תביא לשר האלף ואת אחיך תפקד לשלום ואת ערבתם תקח.	דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:										■	◊
מאי ערבתם?											^	■
דברים המעורבים בינו לכינה.	תני רב יוסף:										■	!
(שמואל ב' יב) ואתו הרגת בחרב בני עמון, מה חרב בני עמון אי אתה נענש עליו - אף אוריה החתי אי אתה נענש עליו.											■	◊
מאי טעמא											^	■
מורד במלכות הוה, דאמר ליה (שמואל ב' יא) ואדני יואב ועבדי אדני על פני השדה חנים.											■	!
כי מעיינת ביה בדוד לא משכחת ביה בר מדאוריה, דכתיב (מלכים א' טו) רק בדבר אוריה החתי.	רב:										■	◊
מי אמר רב הכי	אביי קשישא רמי דרב אדרב:										⚡	■
קיבל דוד לשון הרע	והאמר רב:										⚡	■
קשיא.											■	◊
קיבל דוד לשון הרע	גופא, רב										◊	■
דכתיב (שמואל ב' ט) ויאמר לו המלך איפוא הוא ויאמר ציבא אל המלך הנה הוא בית מכיר בן עמיאל בלו דבר, וכתוב: וישלח המלך ויקחהו מבית מכיר בן עמיאל מלו דבר											■	◊
מכדי חזייה דשקרא הוא, כי הדר אלשין עליויה מאי טעמא קיבלה מיניה? דכתיב (שמואל ב' טז) ויאמר המלך ואיה בן אדוניך. ויאמר ציבא אל המלך הנה יושב בירושלים וגו'.											⚡	■
ומנא לן דקיבל מיניה											^	■
דכתיב (שמואל ב' טז) ויאמר המלך הנה לך כל אשר למפיבשת ויאמר ציבא השתחיותי אמצא חן בעיניך אדוני המלך.											■	!
לא קיבל דוד לשון הרע, דברים הניכרים הוא ביה	שמואל:										◊	■
דכתיב (שמואל ב' יט) ומפיבשת בן שאול ירד לקראת המלך ולא עשה רגליו ולא עשה שפמו ואת בגדיו לא כבס וגו'											■	◊
וכתיב ויהי כי בא ירושלים לקראת המלך ויאמר לו המלך למה לא הלכת עמי מפבישת											■	■

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה בהמה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ויאמר אדני המלך עבדי רמני כי אמר עבדך אחבשה לי החמור וארכב עליה ואלך את המלך כי פסה עבדך וירגל בעבדך אל אדני המלך ואדני המלך כמלאך האלהים ועשה הטוב בעיניך												נז
ויאמר לו המלך למה תדבר עוד דבריך אמרתי אתה וציבא תחלקו את השדה												נז
ויאמר מפיבשת אל המלך גם את הכל יקח אחרי אשר בא אדני המלך בשלום אל ביתו.												נז
אמר לו: אני אמרתי מתי תבא בשלום, ואתה עושה לי כך - לא עליך יש לי תרעומות אלא על מי שהביאך בשלום.												נז
היינו דכתיב (דברי הימים א' ח) ובן יהונתן מריב בעל, וכי מריב בעל שמן והלא מפיבשת שמן אלא: מתוך שעשה מריבה עם בעליו, יצתה בת קול ואמרה לו: נצא בר נצא												נז
נצא - הא דאמרן												נז
בר נצא - דכתיב (שמואל א' טו) ויבא שאול עד עיר עמלק וירב בנחל												נז
על עסקי נחל.	רבי מני:											נז
בשעה שאמר דוד למפיבשת אתה וציבא תחלקו את השדה יצתה בת קול ואמרה לו: רחבעם וירבעם יחלקו את המלוכה.	רב יהודה אמר רב:											נז
אילמלי לא קיבל דוד לשון הרע לא נחלקה מלכות בית דוד, ולא עבדו ישראל עבודה זרה, ולא גלינו מארצנו.	רב יהודה אמר רב:											נז
כל האומר שלמה חטא - אינו אלא טועה, שנאמר (מלכים א' יא) ולא היה לבבו שלם עם ה' אלהיו כלבב דוד אביו, כלבב דוד אביו הוא דלא הוה - מיחטא נמי לא חטא.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											נז
אלא מה אני מקיים (מלכים א' יא) ויהי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו												נז
ההיא כרבי נתן.												נז
כתיב ויהי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו	דרבי נתן רמי:											נז
והכתיב כלבב דוד אביו - כלבב דוד אביו הוא דלא הוה - מיחטא נמי לא חטא												נז
הכי קאמר: ויהי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו ללכת אחרי אלהים אחרים - ולא הלך.												נז
והכתיב (מלכים א' יא) אז יבנה שלמה במה לכמוש שקץ מואב												נז
שבקש לבנות ולא בנה.												נז
אלא מעתה (יהושע ח) אז יבנה יהושע מזבח לה' שבקש לבנות ולא בנה? אלא - דבנה, הכא נמי - דבנה												נז
(מלכים ב' כג) ואת הבמות אשר על פני ירושלים אשר מימין להר המשחה אשר בנה שלמה מלך ישראל לעשתרת שקוץ צדונים וגו'. אפשר בא אסא ולא ביערם, יהושפט ולא ביערם, עד שבא יאשיה וביערם? והלא כל עבודה זרה שבארץ ישראל אסא ויהושפט ביערום אלא: מקיש ראשונים לאחרונים, מה אחרונים לא עשו - ותלה בהן לשבח, אף ראשונים לא עשו - ותלה בהן לגנאי.	אלא, כדנביא רבי יוסי:											נז
והכתיב (מלכים א' יא) ויעש שלמה הרע בעיני ה'												נז
אלא מפני שהיה לו למחות בנשיו, ולא מיחה, מעלה עליו הכתוב כאילו חטא.												נז
נוח לו לאותו צדיק שיהא שמש לדבר אחר ואל יכתב בו ויעש הרע בעיני ה'.	רב יהודה אמר שמואל:											נז
בשעה שנשא שלמה את בת פרעה הכניסה לו אלף מיני זמר, ואמרה לו: כך עושין לעבודה זרה פלונית, וכך עושין לעבודה זרה פלונית, ולא מיחה בה.	רב יהודה אמר שמואל:											נז
בשעה שנשא שלמה את בת פרעה ירד גבריאל ונעץ קנה בים, ועלה בו שירטון, ועליו נבנה כרך גדול של רומי.	רב יהודה אמר שמואל:											נז
אותו היום שהכניס ירבעם שני עגלי זהב אחד בבית אל ואחד בן נבנה צריף אחד, וזהו איטליאה של יון.	במתניתא תנא:											נז
כל האומר יאשיהו חטא - אינו אלא טועה, שנאמר (מלכים ב' כב) ויעש הישר בעיני ה' וילך בכל דרך דוד אביו אלא מה אני מקיים (מלכים ב' כג) וכמהו לא היה לפניו מלך אשר שב וגו' - שכל דין שדן מבין שמנה עד שמנה עשרה החזירן להן, שמא תאמר: נטל מזה ונתן לזה - תלמוד לומר בכל מאודו - שנתן להם משלו.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											נז

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

		Talmud Navigator											
		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שבת-במה בהמה	מימרא												
ופליגא דרב													◊
אין לך גדול בבעלי תשובה יותר מיאשיהו בדורו, ואחד בדורנו.	דאמר רב:												◊
ומנו - אבא אבוה דרבי ירמיה בר אבא													◊
אחא אחוה דאבא אבוה דרב ירמיה בר אבא.	ואמרי לה:												◊
רבי אבא ואחא אחי הוו.	דאמר מר:												◊
ועוד אחד בדורנו. ומנו - עוקבן בר נחמיה ריש גלותא, והיינו נתן דצוציתא.	רב יוסף:												◊
הוה יתיבנא בפירקא, והוה קא מנמנמ, וחזאי בהילמא דקא פשט ידיה וקבליה.	רב יוסף:												◊
הדרן עלך במה בהמה													◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שכת-במה אשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
במה אשה יוצאה ובמה אינה יוצאה? לא תצא אשה לא בחוטי צמר, ולא בחוטי פשתן, ולא ברצועות שבראשה, ולא תטבול בהן עד שתרפם.												■
ולא בטוטפת ולא בסרביטין בזמן שאינן תפורים.												■
ולא בכבול לרשות הרבים												■
ולא בעיר של זב, ולא בקטלא, ולא בנזמים, ולא בטבעת שאין עליה חותם, ולא במחט שאינה נקובה, ואם יצאת - אינה חייבת חטאת.												■
טבילה מאן דכר שמה?											⚡	
מה טעם קאמר, מה טעם לא תצא אשה לא בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן - מפני שאמרו חכמים בחול לא תטבול בהן עד שתרפם, וכיון דבחול לא תטבול בהן עד שתרפם - בשבת לא תצא, דילמא מיתרמי לה טבילה של מצוה ושריא להו ואתי לאתויינהו ארבע אמות ברשות הרבים.	רב נחמן בר יצחק אמר רבה בר אבוה:										!	◊
טבילה מאן דכר שמה?	תכי חלילתא מאי?											◊
אריג קאמרת? כל שהוא אריג - לא גזרו.	אמר ליה: [רב]											!
כל שהוא אריג - לא גזרו.	איתמר נמי, אמר רב הונא בריה דרב יהושע:											■
חזינא לאחוותי דלא קפדן עלייהו	איכא דאמרי, אמר רב הונא בריה דרב יהושע:											○
מאי איכא בין הך לישנא ובין הך לישנא?												⚡
איכא ביניהו - דטניפן להך לישנא דאמר כל שהוא אריג לא גזרו - הני נמי ארוג, ולהך לישנא דאמרת משום קפידא כיון דטניפא - מקפד קפדא עלייהו.												!
ואלו חוצצין באדם: חוטי צמר וחוטי פשתן, והרצועות שבראשי הבנות.	תנן התם: [ת"ק]											■
של צמר ושל שער - אין חוצצין, מפני שהמים באין בהן.	רבי יהודה:											■
וכולן בראשי הבנות שנינו.	רב הונא:											■
למעוטי מאי?	מתקיף לה רב יוסף:											⚡
אילימא למעוטי דצואר												!
ודמאי?												⚡
אילימא למעוטי דצמר												!
השתא רך על גבי קשה חוצץ - רך על גבי רך מיבעיא												⚡
ואלא למעוטי דחוטי פשתן												!
השתא קשה על גבי קשה חוצץ, קשה על גב רך מיבעיא												⚡
היינו טעמא דרב הונא, לפי שאין אשה חונקת את עצמה.	אלא אמר רב יוסף:											■
הבנות יוצאות בחוטי שבוניהן, אבל לא בחבקיין שבצואריהן	איתיביה אביי:											⚡
ואי אמרת אין אשה חונקת עצמה חבקיין שבצואריהן אמאי לא?												⚡
הכא בקטלא עסקינן, דאשה חונקת את עצמה, דניחא לה שתראה כבעלת בשר.	רבינא:											!
של צמר ושל שער אין חוצצין מפני שהמים באין בהן.	רבי יהודה:											■
הלכה כרבי יהודה בחוטי שער.	רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל:											■

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-kev:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שכת-במה אשה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
הלכה - מכלל דפליגי?	אמר ליה אבוי:											⚡	◊	גז
וכי תימא - אי לאו דשמעינן מתנא קמא דאירי בחוטי שער, איהו נמי לא הוה מיירי? ודילמא כשם קאמר להו כי היכי דמודיתו לי בחוטי שער - אודו לי נמי בחוטי צמר מודים חכמים לרבי יהודה בחוטי שער.	איתמר, אמר רב נחמן אמר שמואל:													גז
חוטי צמר - חוצצין, חוטי שער - אין חוצצין.	תניא נמי הכי: [חכמים]	♦	■											גז
של צמר ושל שער - אין חוצצין.	רבי יהודה:	♦	■											גז
מתניתין נמי דיקא	רב נחמן בר יצחק:													גז
יוצאה אשה בחוטי שער בין משלה בין משל חברתה.	דקתני:	■	■										◊	גז
מני?												^		גז
אילימא רבי יהודה													!	גז
אפילו חוטי צמר נמי													⚡	גז
אלא לאו - רבנן היא													!	גז
ושמע מינה: בחוטי שער לא פליגי, שמע מינה.													◊	גז
לא בטוטפת														גז <
מאי טוטפת?													^	גז
חומרתא דקטיפתא.	רב יוסף:												!	גז
תהוי כקמיע מומחה ותשתרי:	אמר ליה אבוי:												⚡	גז
אפוזיינו.	אלא אמר רב יהודה משמיה דאבוי:												!	גז
יוצאה אשה בסבכה המוהבת, ובטוטפת ובסרביטין הקבועין בה.	תניא נמי הכי:												■	גז
איזו טוטפת ואיזו סרביטין?													^	גז
טוטפת - המוקפת לה מאזן לאזן, סרביטין - המגיעין לה עד לחייה.	רבי אבהו:												!	גז
עניות עושין אותן של מיני צבעונין, עשירות עושין אותן של כסף ושל זהב.	רב הונא:												■	גז
ולא בכבול														גז <
כבול זה אינו יודע מהו אי כבלא דעבדא תנן - אבל כיפה של צמר שפיר דמי, או דילמא: כיפה של צמר תנן, וכל שכן כבלא דעבדא.	רבי ינאי:												^	גז
מסתברא כמאן דאמר כיפה של צמר תנן.	רבי אבהו:												!	גז
יוצאה אשה בכבול ובאיסטמא לחצר	ותניא נמי הכי: [ת"ק]												■	גז
אף בכבול לרשות הרבים.	רבי שמעון בן אלעזר:												■	גז
כל שהוא למטה מן השבכה - יוצאין בו, כל שהוא למעלה מן השבכה - אין יוצאין בו.	כלל אמר רבי שמעון בן אלעזר:												■	גז
מאי איסטמא?													^	גז
ביזויני.	רבי אבהו:												!	גז

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- ! proof-ראיה- ■</p>
מקרא-kev:	

שבת-במה אשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי ביוניו?												א	נה:
כליא פרוחי.	אביי אמר רב:											!	נה:
שלושה דברים נאמרו באיסטמא: אין בה משום כלאים, ואינה מטמאה בנגעים, ואין יוצאין בה לרשות הרבים.	תנו רבנן:											■	נה:
אף אין בה משום עטרות כלות.	משום רבי שמעון אמרו:											■	נה:
כבלא דעבדא תנו.	שמואל:											!	נה.
ומי אמר שמואל הכי?												ז	נה.
יוצא העבד בחותם שבצוארו אבל לא בחותם שבכסותו	והאמר שמואל:											ז	נה.
לא קשיא, הא - דעבד ליה רביה, הא - דעבד איהו לנפשיה.												!	נה.
במאי אוקימתא להא דשמואל - דעבד ליה רביה, בחותם שבכסותו אמאי לא?												ז	נה.
דילמא מיפסק, ומירתת ומיקפל ליה, ומחית ליה אכתפיה, כדרב יצחק בר יוסף												!	נה.
היוצא בטלית מקפלת ומונחת לו על כתפיו בשבת - חייב חטאת.	דאמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן:											!	נה.
כולהו רבנן דבי ריש גלותא - לא ליפקו בסרבלי חתימי, לבר מינך, דלא קפדי עליך דבי ריש גלותא.	וכי הא דאמר ליה שמואל לרב חיננא בר שילא:											!	נה.